

Op z'n Veertjes

Deel 2

*Vijftig keer
driehonderd woorden*

Vera Oor

Schrijver: Vera Oor
Coverontwerp: Vera Oor
ISBN: 9789403869919
© Vera Oor

Inhoudsopgave

Inhoudsopgave	5
Lago di Como	9
De schwung is eruit	11
Verdwaald	13
Succes mereltje	15
This is a limo, man!	17
Wacht maar tot later	19
Ik heb een kerstengel gered	21
Pukkel	23
Klantvriendelijk	25
Kruisbeeld	27
Dolle mansrit	29
Verleidelijk	31
Zeven bijzondere minuten	33
Hoe dan?	35
Blöde Holländer	37
Aanvalsplan	39
Jeugdicoon	41
Stoom uit de oren	43
Doedelzakcorps herinnert	45
Verbouwde woning	47
Regenkapje	49

Allo Vera.....	51
Tante Vies	53
Vondeling.....	55
Oehoe	57
Herinneringen aan Burgers' Zoo.....	59
Licht uit!.....	61
Geen tijd voor mij	63
Kinderen en gekken spreken de waarheid	65
Vijfenzestig	67
Provinciaaltjes	69
Cocktailflashmob	71
Dubbeltjesboom.....	73
Kalkoenmelk	75
Zelfgebakken	77
Verborgen camera?.....	79
Omgedraaid	81
Proost.....	83
Morgen is er nog een dag	85
Onthaasten	87
Kruimeltje.....	89
Woordwolk.....	91
Ontspullen	93
Bedlampje	95
Spaarpot.....	97
Verjaardagsvisite	99
Wachtrij.....	101

Niet voeren!	103
Het gaskacheltje.....	105
Alles onderzocht?	107

Lago di Como

In de vroege ochtend klotst het water tegen de peddels van de visser. De frisheid van opspattende druppels en vissen die proberen weerstand te bieden aan het aas.

Boven de besneeuwde bergtoppen die het meer omzomen, piept de dag tevoorschijn en werpt zijn licht over het water. Begeleid door de kerkklokken in de bergdorpen.

Zilverkleurige minigolfjes verfraaien het donkerblauwe, uitgestrekte waterlandschap dat geleidelijk aan omgetoverd wordt tot een uitnodigend lichtblauw geheel.

Bergweiden hogerop variëren, afhankelijk van de lichtinval, van donkergroen tot lentegroen. De grazende koeien zijn niet te zien, maar met enige fantasie is het vermalen van grasstengels tussen hun kiezen te horen. De damp slaat van hun warme lijven.

De alm gaat geleidelijk aan over in een dicht bos, dat zich uitstrekt boven de lagergelegen wijngebieden met ranken die zich omhoog krullen langs de stokken. Blauwe druiventrossen met een witte waas van de ochtenddauw roepen erom geplukt te worden.

Het uitzicht vanuit de hotelkamer aan het Comomeer staat in mijn geheugen gegrift.

Hetzelfde geldt voor het plein dat grenst aan de Navigazione, de steiger waar de veerboten aanmeren.

Aan de rand van het plein, met uitzicht op het meer, staan houten bankjes met sierlijke smeedijzeren poten onder grote, schaduwrijke bomen.

In gedachten neem ik hier plaats, een ijsje in mijn hand. Nergens smaakt Italiaans ijs zo goed als in Italië zelf.

Op een van de meerpalen is een meeuw neergestreken, zijn witte verenpak steekt af tegen de blauwe lucht. Onder de steiger glijdt een moedereend voorbij, gevolgd door vier kuikens die kleine V-vormen in het water trekken.

Op het terras van de gelateria verzamelen de dorpsbewoners zich voor hun dagelijkse ochtendkoffie. De klok van de kerk, twee straten verder, galmt over terras en plein, maar niemand lijkt zich erom te bekommeren.

Tijd heeft op dit moment een andere betekenis.

De schwung is eruit

Eerder schreef ik over Pieto, ons krielhaantje, die zich gedroeg alsof hij een imposante Brahmaan was.

Als eerste het hok uit wachtte hij alle kippen op om ze een ochtend-groet te brengen.

De rest van de dag kraaide hij victorie, met als enig dieptepunt de aanval van een buizerd die zijn imago voor korte tijd schade berokkende.

Nu slaat de aftakeling toe.

Bij het openen van het hok 's ochtends komen een voor een de kippen eruit en vallen aan op de stukjes gestrooid brood. Na enig gestommel komt uiteindelijk ook Pieto tevoorschijn.

Hij sjokt naar de restjes brood die er nog te pikken zijn, maar keurt de kippen geen blik meer waardig.

Overigens is dat wederzijds. Hij staat weliswaar tussen de dames, maar het lijkt wel alsof ze zijn aanwezigheid niet eens opmerken.

De schwung is eruit, overduidelijk. Incidenteel laat hij nog een krakkemikkige kukel horen, waarbij hij niet meer de fiere positie aanneemt zoals het een haan betaamt.

Zijn uiterlijk is niet bepaald om nog over naar huis te schrijven: een verfomfaaide bal veren, alsof hij in een takkenversnipperaar terecht is gekomen.

Zijn lel aan de kin is stug geworden en wiebelt niet meer enthousiast heen en weer. Zijn kam heeft weliswaar nog de rode kleur maar prijkt niet meer fier als een kroontje op zijn kop. De kam hangt slapjes naar één kant.

Rond zijn ogen lijkt het erop alsof hij daar potten crème op heeft gesmeerd, vettig en zonder veertjes.

Hij eet en drinkt nog wel, maar ik ben bang dat hem geen heel lang leven meer beschoren is.

Geen idee of dieren terugblikken op hun leven wanneer het einde nadert, maar Pieter kan in ieder geval omzien naar een leven waarin hij zich duidelijk op de kaart heeft gezet en niet snel vergeten zal worden.

Verdwaald

Ik was vijf jaar oud en ervan overtuigd dat mijn grote vader alles wist en kon.

Als hij erbij was, zou er niks misgaan.

Mijn ouders hadden een caravan gehuurd op een camping, midden in het bos, tussen de hoge naaldbomen.

Ik was onder de indruk van de leefwijze: alles buiten. Een uitgeklapte formicatafeltje waar ik achter stond met de afwasborstel in de hand boven de afwasteil. Bezig om de gedeukte aluminium pan schoon te krijgen. De campingstoeltjes met gebloemde zitting en rugleuning stonden uitnodigend uitgeklappt.

Kleine opa kwam een dag naar de camping gereisd en we gingen een boswandeling maken.

Mijn vader ging er prat op dat hij de weg altijd kon vinden. Waarom zou ik daaraan twijfelen? In diensttijd, als chauffeur, wist hij zelfs in de jungle terug te komen in het legerkamp.

We liepen dieper en dieper het dichte bos in.

‘Blijven jullie maar hier,’ zei mijn vader tegen mijn moeder, opa en ons. ‘Ik ga zoeken hoe we van hieruit weer terug kunnen.’

Hij was dus wel degelijk verdwaald.

Och gut, mijn arme opa. Ik vond het zo zielig voor hem, dat kleine menneke met zijn witte haren. Overigens was opa een fervent